

EMO'dan...

Kemal ULUSALER
Oda Yönetim Kurulu Yazmanı

Dün sabaha karşı kendimle konuştum
Ben hep kendime çıkan bir yokuştum
Yokuşun başında bir düşman vardı
Onu vurmaya gittim kendimle vuruştum
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaÖ. Asaf

Yeniden merhaba...

Geçen sayımızda söz ettiğimiz büyük su'yu özleyen çocuklar bir engeli daha aştılar. Yaşanan genel kurullar sürecinin bize gösterdiği, Demokrat Mühendislerin bir kez daha oda yönetiminde görev üstlenecekleri idi.

Sırasıyla İzmir, Samsun, Adana, İçel, Gaziantep, Bursa, Diyarbakır, Denizli, Kocaeli, Antalya ve Ankara şube genel kurulları başarılı ve EMO'ya yakışır bir olgunlukta gerçekleşti. Yapılan seçimler sonucunda da bu şubelerde yönetim kurullarına demokrat mühendisler seçildi. Özellikle Antalya ve Ankara'da yaşanan genel kurul süreçleri kararlılık, doğru bir duruş ve davranış bağlamında tam bir demokrasi sınavı idi. Ve yine bu süreç, devlet olanaklarını EMO'daki demokratik mevziyi yıkmak amacıyla kullanmaktan çekinmeyen, bunu da seçimlere resmi araçla adam taşıyacak kadar pervasızca yapanların oyunlarını bozan bir süreç oldu. Ayrıca yaşananlardan, demokratların "imama kızıp oruç bozmak" gibi bir lüksünün olamayacağı, çözümün kendi içimizde mevcut olduğu, demokratlar arası ilişkinin hiçbir zaman bir pergelin ayakları arasındaki ilişki gibi olamayacağı mesajlarını aldık. Bir kez daha aşkı besleyen en önemli unsurun güven olduğunu gördük.

37. Dönem...

Gelinen noktada hem 37. dönem EMO Yönetim Kurulu üyesi olarak hem de sade bir vatandaş olarak geçen iki yılı mevsimsiz yaşanmış yıllar gibi görüyorum. Bu yıllar içinde baharda kışı, kışta baharı içi içe yaşadık. Tek bir gerçek; daha fazla borçlandık, daha fazla yoksullaştık.

Yine bu süreç içerisinde **nükleer santral ihalesi, arabağlantı anlaşması, 595 ve 601 sayılı KHK'lar ve Aktaş** gibi kazandığımız mücadelelerin sonuçlarını kamuoyuna iyi anlatamamış olmalıyız ki, sonuçta; ne İsa'ya yarandık ne Musa'ya. Amacımız da bu değildi ama keşke bu ülkenin insanı olarak tünel uçlarında ışık ararken hiç değilse kendi içimizdeki ışığa uzak durmasaydık. Bu kadar da siteme hakkımız var sanırım.

Yine geçtiğimiz dönem içerisinde dergimizi periyodik bir düzene oturttuk ve üyelerimize daha yakın olduk. Özellikle 409 ve 410. sayılar ve e-dergiyle elektrik-elektronik ve bilgisayar mühendisi meslektaşlarımıza doğru bir adım attık. Karşı adımı bekliyor daha da yakın olmayı umuyoruz.

Uzmanlık alanımız penceresinden ülkemize bakacak olursak; yaşanan ekonomik krizden belimizi doğrultup siyasi krizi göremedik. Oysa görülmesi gereken siyasi kriz, milliyetçiliğin sağ ve "sol" (!) arasında paylaşıldığı, teslim olma konusunda çoktan karar vermiş de kime -AB'ye mi ABD'ye mi- teslim olacağını tartışan sözde iktidarın bize yaşattıklarıydı.

Gözden kaçan, "Yüzbaşı Corelli'nin Mandolini" filminde olduğu gibi, yaşadıkları adayı İtalyan faşistleriyle yüksek rütbeli bir Alman faşistinden hangisine teslim edeceklerini tartışan Belediye Meclisi'yle mevcut Bakanlar Kurulumuz arasındaki farkın ne olduğu idi.

Gözden kaçan, Dünya Bankası ve IMF yasaları yaparken, enerji ve telekomünikasyon alanında -tarımda, sanayide ve diğerlerinde olduğu gibi- teslimiyetimiz ve yarınlarda yaşayacağımız kaostur. Yine gözden kaçan, mevcut siyasi yapının santrallerin satışı konusunda sermaye kesiminden tahkime gitmeme sözü istemi ile düştüğü gülünç durumdur.

Şüphesiz tüm bunlar EMO üyeleri olarak bizlerin gözünden kaçmıyor. Fakat bu yetmiyor. İnsanımızın boyun eğmişliğini "Biz Arjantin olmayız" diyerek kullanan, hala bugün bile daha fazla borç alarak bizleri borç batağına sürükleyen siyasi yapıya karşı daha güçlü olmamız gerekiyor.

Bundan sonra yaşanması gereken, sevgili Özdemir Asaf'ın sözünü ettiği, kendimiz ile tekrar yüzleşmek, vuruşmak ve daralmadan-genişlemeye sağlıklı bir örgütlenme inşa etmek.

Belki günün sevilen şarkısını mırıldanarak yola çıkabiliriz: "Neler oluyor bize gülüm, neler oluyor sana, bana neler oluyor?"... Bu mırıldanış aynı zamanda yalnız meslektaşlarımız için değil, tüm ülke insanımız için kendi kendini sorgulamaya ve ardından silkelenmeye, kıpırdanmaya bir çağrı olsun. Bu çağrı karanlıkta dansedenlere, bu çağrı çağıldayıp şelalelerle gürüldeyen ama nereye doğru akacağını kestiremeyen nehirler için de geçerli olsun.

Önümüz bahardır. İş, filizkıranı atlatmaya kalmıştır, ağaçlar yaprağa, çiçeğe durmaya, yaylalar kekik kokmaya hazırdır. Yeter ki gençlerimizle çoğalmayı bilelim, yeter ki "sen hala annenin margarinini mi kullanıyorsun" reklamını elimizin tersiyle itip yaşlılarımızın birikimine sahip çıkalım.

Kimse; körler düş görür mü diye sormasın. **GÖRÜRLER!**

Asıl, düşlerini yitirenler, körleşirler.

Hoşçakalın, dostçakalın...